

Merhaba değerli okuyucularım! Bugün sıla üzerine, silaya özlem üzerine bir şeyler yazmak, duygularımı sizinle paylaşmak istiyorum. Umarım gönüllerinize hitap edebilirim.

İnsanoğlu olur da yolu gurbete düşmez mi? Yolu gurbete düşer de sıla özlemiyle yanıp kavrulmaz mı? Ne demiş büyüklerimiz: “İnsan doğduğu yerde değil, doyduğu yerde...” **Doğduğumuz yerler zamanla doyamadığımız yerler olmuş.**

Okul hayatı, iş hayatı... Derken gönüllü ya da gönülsüz savurmuş kader rüzgârları, düşmüşüz yollara ve ver elini gurbet. Ta ki doyduğumuz(!) yeri bulana kadar. Bulmasına bulmuşuzdur, gönlümüze göre veya zorunlu olarak yerleşeceğimiz bir yeri. Üstelik karnımız da doyuyordur. Fakat ters giden bir şeyler vardır. Bazı duyguların sinsice beynimizde, yüreğimizde gittikçe yoğunlaşmaya başladığını fark ederiz. Hele ki yıllar geçtikçe bu duygular daha da artar. Adeta avuçlarının içine alır ve kafese tıkılmışsınız gibi sizi boğmaya başlar. Artık istesenez de istemesenez de içinizi kavuran o duygunun esiri olmuşsunuzdur. Bunun adı özlemdir. Bunun adı gurbet hastalığı, bir başka deyişle silaya özlemdir.

Öyle anlar gelir ki hiç aklınızda yokken bile en ufak bir ses, bir koku, bir şarkı vb herhangi bir olay sizi alır yıllar öncesine götürür. Bir anda, ta oralara, o günlere gidip o yaşanmışlıklara dalıverirsiniz. İşte öylesine bir düşünceyle istedim ki dizelerimle sizleri **80'li yılların Ankara'sına** doğru bir yolculuğa çıkarayım, oradaki yaşanmışlıklarınıza, anılarınıza kapı aralayayım. Her ne kadar farklı şehirlerden olsak da eminim ki pek çoğunuzun herhangi bir nedenle yolu mutlaka Ankara'ya düşmüştür. Umarım dizelerimde yaşanmışlıklarınızdan izlere rastlarsınız.

SILAYA ÖZLEM – Kara Sevdam Ankara'm

Tahsin Melan tarafından yazıldı.

Cuma, 23 Mart 2018 11:41 -

Güzel anılara doğru yolculuğunuzda buluşmak umuduyla...

KARA SEVDAM ANKARA'M

“Sevda Kokulu Bir Ankara Masalı”

Ankara'm!

Kara sevdam,

Dinmeyen gönül yaram.

Hasretliğim sana;

Ve sende yaşanmışlıklara.

Buluşmak...

Sevdalarla,

Ankara'da, yüreklerde buluşmak.

İlk akla gelen mekân,

Ulus'ta heykel dibi.

Yürek çırpıntısıyla göz gözü ararken

Saniyelerin saat, saatlerin asırlaştığı an.

Sanki donmuştur zaman.

Ve bir "acaba" kaygısı,

Nasıl da yürek dağlar.

Tüm bedeninin,

Kalp atışlarına sorgusuz teslimiyeti.

Parke taşlarıyla bakılan

Adım adım papatya falı.

Gelecek, gelmeyecek...

Gelecek, gelmeyecek...

Ve nihayet beklenen o an.

Uzak bakışlarda tebessüm.

Sonra ürkeksi dudaklardan

Kendince dökülen üç-beş söz:

“Meraba, n'aber?”... Falan.

İlk durak, birkaç adım ötede Akman.

Siz daha nefes almadan,

Anında dikilir tepenize papyonlu adam.

“Hoş geldiniz, ne arzu ederdiniz?”

Kız henüz söylemiştir ki,

Delikanlı diklenir, sahiplenir.

Zevkler bir dercesine:

“Bana da ondan.”

Aslında garson bu duruma alışık.

Mevsimince bellidir istek:

Ya dondurma ya boza.

Avuçlarda terleyen bir kaşık

Ve o hararete dayanamayan

Bir kâse dondurma.

Ya da hiçbir zaman dibini göremeyeceğin,

Dudaklarda kaysaklaşan, bir bardak boza.

Ve eşliğinde,

Bir ömre sayfa açan,

Masum, mahcup ve davetkâr,

O kaçamak bakışlar.

Çağırır fısıldarcasına,

Çeker kendine seni,

Fıçısıyla Sakarya.

Kızılay'dan usanırsan Kuğulu'ya?

Varsa hâlâ dermanın

İşte orda, yokuşuyla Çankaya.

Bir uçta Çiftlik, bir uçta Papazın Bağı.

Kokoreçten mantıya...

Her köşen sevda durağı.

Mekân dediğin ne ki?

Yitik umutların ana kucağı.

Ankara'm,

Kış güneşim, yaz yağmurum.

Sevda çisentilerimin ebem kuşağı.

Sen doğdun ya ömrüme

Mehtap solmuş, güneş batmış kime ne?

Düşer yollara kumrular.

Yan yana olsa da bedenler,

Arada,

İkrarın sükûnunca mesafe var.

Eller, ah o eller!

Sınırları aşamayan ürkeksi, biçare eller.

Nasıl da fazlalıktır bedene.

Yürüdükçe, büyüdükçe büyürler.

Bir ak güvercin masumiyeti

Ve serçe yürek çırpıntısıyla,

Tutuşmaya hazır ve coşkulu.

Daha dünden razı terlemeye.

Yürekler buram buram tutkulu.

Ve gün, sevdaya gebelikte umutlu.

Yürümek var ya yürümek...

Senin caddelerinde,

Seninle, sevdiğimle, yan yana...

Bulutlara uçarcasına yürümek.

Yağmur çiselerken

Ulus'tan Sıhhiye'ye.

Onca kalabalığın tenhalığında,

Kendinden geçercesine,

İki bedende tek yürek yürümek.

Aldırış etmeden,

Uzayan yola, yağmura.

Ve sıırıslıklaı ıslanmışlığa.

Gençlik Parkı'ndan yansıyan,

Davetkâr ışık oyunlarına.

Ve Lunapark Aile Gazinosu'ndan yayılan

Derinsi Şükran Ay nağmelerine:

“Sevemedim kara gözlüm

Seni doyunca.

*Ayırmasın mevlâm bizi
Ömür boyunca.”*

...

Yürümek var ya yürümek...

Şarkının gölgesine sığınarak,

Suskunluğun en manidarıyla

Ve gittikçe ufuklaşan o sözlerden,

Medet umarcasına yürümek.

Yürümek var ya yürümek...

Bir avuç sevdada ölüp ölüp dirilmek.

Önünden geçtiğin Dil Tarih'in,

Siyah-beyaz fotoğraf tadında,

İhlamur kokulu göz kırpmalarına,

Kanmadan yürümek.

Ya da gâvur güneşine inat,

Muhabbet gölgesinde, sevdanın cilvesiyle,

Kaldırımdaki çukurları hiçe sayarak,

Farkındalığına varmadan yürümek.

Yollar uzasın diye,

Küçük adımlara sığınarak büyümek.

Ve her adımda artan cesaretle,

Sevda ufkunda esarete yürümek.

Mümkün mü hayır demek?

Zafer Pasajı'nda bir molaya.

Ve sahaf kokularına karışan

Her telden yansımaya.

Bazen Mahur Beste'siyle

Müjgan'la ağlaşan Ahmet Kaya,

Bazen de Ümit Besen'den

Bir davet gelir "Tahta Masa"ya.

Dinlenceler eşliğinde,

Çeker sizi kendine, köşede bir çay ocağı.

SILAYA ÖZLEM – Kara Sevdam Ankara'm

Tahsin Melan tarafından yazıldı.

Cuma, 23 Mart 2018 11:41 -

Her ne kadar olsa da salaş,

Kuytusunda dost sıcağı.

Neler feda edilmez ki?

Kıtır kıtır susamlı, sana özgü bir simitle

Ayak üstü sevda eşliğinde içilen

Yürek sıcaklığınca,

Bir bardak tomurcuk çaya.

Sen ve sevdalarım.

Hasretliğim,

Kasvetli bulutlarına gizlediğim,

Hülyalarım.

Sisli günlerimde tek sığınağım.

Sevda limanım,

Ankara'm.

Dinmeyen gönül yaram.

Duy sesimi, duy ki...

Açılmasın senle aram.

Sen varken güzeldi,

Dopdoluydu Ankara.

Şimdi ıssız.

Şimdi sensiz ve bensiz.

Biz yoksak gayrısından bana ne?

Geç bunları geç!

Şimdi ikimiz de maziyiz.

Gerisi hep bahane.

Rüyalar siyah-beyaz,

Buz rengi kış gecelerince.

Ankara, o Ankara değil artık şüphesiz.

Gitsem ne, gitmesem ne?

Kalsam ne, kalmasam ne?

Yüreğim görmez gözle gördüğümü.

Onca kalabalıkta yalnız ve kimsesiz,

Bir başıma.

Sessizliđim oldu sensizliđim.

Hadi öz özebilirsen bu kör düđümü.

Ankara bensiz, ben sensiz.

Sen ey masalsı sevdaların gizemli başkenti!

Bir şarkımsın benim,

Henüz bestelenmemiş.

Güftesi benden,

Bestesi senden.

Büyüsüne kurban olduğum.

Anla artık iki gözüm!

SILAYA ÖZLEM – Kara Sevdam Ankara'm

Tahsin Melan tarafından yazıldı.

Cuma, 23 Mart 2018 11:41 -

Gönlüm deđdi gönlüne.

Vurgunluđum...

Hülyam, varlığımda yokluğun, kara sevdam,

Dinmeyen gönül yaram.

Unutmadım, unutamam.

Ankara'm,

Sen de beni unutma!

Anılarla,

An Karam!

Tahsin MELAN / Frankfurt - 12.11.12

SILAYA ÖZLEM – Kara Sevdam Ankara'm

Tahsin Melan tarafından yazıldı.

Cuma, 23 Mart 2018 11:41 -

Şiirin müzik eşliğindeki sunumu: <http://www.youtube.com/watch?v=x8dtNrB0RT4&list=UUJQiDcLkcZOvHI2rdI3-plw&index=1&feature=plcp>